

Прокинулися всі ми окрадені,
Без рідних, дому. Горе нам, зрадженим,
Нам, обеззброєним підступно
Воїнам Правди, жадібним волі!

Нас голос кликав. Ніч не жахала нас.
Аж мить прийшла та: в бурях узріли ми –
Вогонь священний Прометея
Згас, і серця огорнула темінь.

З віків забутих, у підсвідомості,
Виття озвалось. Душі зв'ялило нам
Гарчання хиже, вовкулаче:
Знову пустиня розкрила пашу.

На бій останній вийшли герої. Бив
Їх, непокірних, час, щоб скорити. Вже
Не повернулися з виправи –
Крик бойовий їх замовк у хузі.

Кругом руїна, дике пустарище...
Вбогі вигнанці, юрби ізгоїв ми.
Лишень ідея ще нам світить,
Віра ще кличе: не піддавайся!
В усе бо в світі, все найдорожчеє,
Могли навік ми гірко зневірितись –
У Правду, в Бога і в Людину,
Лиш в Україну ще вірим твердо.

В чужі країни, в землі безрадісні,
Її з собою винесем, зранену,
Вогнисту мрію, що її ми
Кров'ю своєю споїли щедро.